

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 91,1-3v., 275, 607, 451

Čtení: Žalm 7

Text: Mt 6, 10 „Přijď království tvé.“

Adventní doba nás upomíná na příchod Mesiáše. Ale který příchod se tím myslí? Ten v Betlémě nebo ten na konci věků? Advent myslí na obě podoby Kristova příchodu. Lukáš Pražský v jedné ze svých adventních písní vyjmenovává dokonce čtyři Kristovy příchody, na každou neděli jeden. Tu píseň znáte. Zpívá se tam: „Čtvrtý Kristův příchod známe z Písma jistot: První v těle jeho, druhý v duch věrného, a třetí při smrti, v čtvrtém má souditi.

Adventní doba tedy zdaleka není jen vzpomínkou na splnění dávných zaslíbení, která se naplnila už před dvěma tisíciletími v městě Betlémě, když se narodil Ježíš jako lidské dítě. Adventní doba nás upozorňuje také na to, že znovu čekáme na příchod Mesiáše. Vlastně jsme na tom tak trochu stejně s našimi židovskými souvěrci. Pravda, oni až dodnes čekají Mesiáše stále ještě poprvé. Křesťané sice věří, že Mesiáš už přišel v Ježíši Kristu, ale zároveň, že také znovu přijde na konci věků. Čekáme tedy společně. Oni poprvé a my už podruhé. Ale čekáme na téhož Mesiáše. No, není to krásné?

Ale řeknu vám ještě něco lepšího. Není to žádné čekání na Godota. Ježíš Kristus přijde skutečně. A to je pro nás evangelium – radostná zvěst. V minulosti církve často zvěstovala druhý příchod spíše jako nějakou hrozbu než jako evangelium. Ale parúsie – Kristův příchod v slávě, to je něco nesmírně krásného, radostného, něco, na co se křesťan upřímně těší, co toužebně vyhlíží, za co vytrvale prosí při každé modlitbě Páně: „Přijď království Tvé!“

A tak si položme otázku, na co při této prosbě skutečně myslíme. Přijď království tvé... Chceme to? Opravdu si to přejeme? Ta prosba v sobě zahrnuje vlastně i ty ostatní podoby Kristova přicházení. Kristus chce totiž vstoupit se svou vládou do našeho života už dnes. „Tluku již u dveří, každý mi otevři“, zpívá se v Lukášově písni. Kristův příchod nastává také pro člověka, který z pozemského bytí přechází skrze smrt do toho nebeského. A poslední podoba Kristova příchodu je jeho spravedlivý soud. To je něco, na co se už biblický žalmista nesmírně těšil a čeho se dovolává, protože touží, aby konečně zavládla spravedlnost a všem, kteří zakusili nějakou křivdu se dostalo satisfakce a dostalo se jim slyšení u spravedlivého soudu. Vlastně až křesťané učinili z Božího soudu jakéhosi strašáka na lidi. Ale myslím, že ještě nikdo ze strachu nezačal Hospodina milovat z celého svého srdce, ze vší své mysli a síly.

A tak se znovu ptám: Toužíme po Božím království, aby už přišlo co nejdříve? Přejeme si, aby Kristus jako Pán, co nevidět přišel v moci a slávě? Ta prosba totiž něco vypovídá i o nás a o našem vztahu k Ježíši Kristu.

Ono to vlastně není tak jednoduché za to prosit. Jeho příchod znamená totiž konec našich vlastních království a říší, kde si vládneme sami, a kde si nechceme nechat do svých záležitostí mluvit. Příchodem Kristovy vlády končí vláda člověka, příchodem Božího království ztrácíme ta svá království, která jsme považovali jen za své území, kde jsme si rozhodovali sami a kde druhým prý do toho nic není. Ústy se sice modlíme „přijď království tvé“, ale možná si v skrytu říkáme: „ne, ještě ne, napřed mi, Pane, dovol udělat to a to. Přijď království tvé, to ano, ale ne hned. Pane, ještě vydrž. Rád vejdu na tvou hostinu, ale zrovna teď jsem úspěšně rozjel podnik, oženil jsem se a založil rodinu, chci dostudovat, sehnal jsem práci, to mám všeho nechat a vejít v radost svého Pána?“

Přijď království tvé. Jako zloděj. Ve chvíli, kdy to nejméně čekáme. Chceme to, bratři a sestry?

Zdá se, že tuto prosbu se nejlépe modlí ten, pro koho se stal utrpením život bez Krista a bez jeho vlády. Kdo si už bez Krista nedovede svůj život představit. Ten, kdo vidí lidské utrpení, lidskou nespravedlnost, násilí a zlobu, kdo soucítí s tímto světem, ten toužebně volá a sténá spolu s celým stvořením: „Přijď už konečně tvé království.“ Ta prosba z nás vytryskne, když máme oči otevřené pro lidi trpící a zbědované. Když vidíme chudé, hladové, pohrdané, přehlížené, vyobcované ze společnosti. Takto se modlíme, když vidíme nemocné, zdeptané a lidi, kteří prohrávají své životní zápasy. Přijď království tvé. Tak volá církvev, která bez svého Pána mnoho nezmůže. Ale kam přichází Kristus, tam se situace mění. Tam se chudým zvěstuje radostná zvěst, zajatcům propuštění, slepým navrácení zraku, zdeptaným záchrana. A proto se církvev už po staletí modlí: „Přijď království tvé.“ Ať už pomine bezpráví, ať už konečně Bůh zasáhne a setře každou slzu z očí. Ať už není smrti, ani žalu ani nářku, ani bolesti. Ať už to vše pomine a přijde už Syn člověka s mocí a slávou.

Ta prosba modlitby Páně je velmi emocionální. „Přijď království tvé“ je prosba lidské duše, která je neklidná, dokud nespočine v Bohu.

Pro mnohé z nás je ovšem adventní doba plná jiného neklidu, kdy si říkáme: Ještě to musím stihnout, ještě tamto... Rádi bychom ty Vánoce ještě trochu oddálili. Jako ti pozvaní na hostinu, kteří neměli čas přijít. Ale děti by byly nejraději, kdyby Vánoce byly hned. Nemohou se dočkat. Těší se, až nastanou. Stejně tak se Boží děti nedočkavě modlí: Přijď království tvé.

Na samém konci bible pak čteme Ježíšovu odpověď: „Ano, přijdu brzo.“ To není hrozba, ale útěcha! A nevěsta církvev, roztoužená Duchem svatým po svém ženichovi prosí: „Přijď!“ A každý člověk, který takto slyší volat církvev, ať se k ní připojí a volá také: „Přijď!“ A kdo po tom touží, ať s úlevou vyslechne evangelium, tedy tu úžasnou Ježíšovu odpověď: „Ano, přijdu brzo“. I my se modlíme: Přijdiž tedy, Pane Ježíši.

Přímlovná modlitba: (z knihy Javornické modlitby) *Děkujeme ti, Pane Bože, že nás adventní zvěstí probouzíš ze spánku lhostejnosti, bezpečnosti a sebejistoty. V této době, v místě, kde žijeme, v teple a bezpečí našich domovů a opředení blahobytem, už mnoho lidí zapomnělo na pravý důvod oslav Vánoc. A tak tě, Pane, prosíme: Dej, ať můžeme navzdory všemu, co se kolem nás děje, společně očekávat tvůj příchod ve tvém Synu, Ježíši Kristu a našem Spasiteli. Způsobuj, abychom dokázali tuto radostnou zvěst šířit a připomínat lidem kolem nás, aby adventní čas nebyl jen časem shonu a stresu, ale i časem smíření a radostného očekávání. I v tuto dobu se ke tobě obracíme se svými prosbami a s důvěrou ve tvé milosrdenství. Prosíme za všechny lidi sbromážděné ve tvé církvi: Naplňuj je Duchem svatým. Ať každý, kdo o tobě svědčí, připomíná světu, že ty jsi jedinou pravdou, jedinou cestou a jediným životem. Prosíme za kazatele tvého Slova: Dávej jim moudrost a veď je v jejich práci. Buď s nimi i v jejich soukromí a žehnej jejich rodinám. Prosíme za lásku a usmíření ve všech rodinách: Dávej trpělivost a moudrost rodičům a poslušnost dětem. Zachovávej úctu dětí ke jejich rodičům po celý život. Dej, ať nikdo nemusí žít svůj život v osamění. Prosíme za všechny trpící pod tíhou nemocí, válek, přírodních katastrof či ztráty svobody: Dávej jim útěchu a naději ve tvém slovu. Prosíme za ty, jejichž cesta se na tomto světě chýlí ke svému závěru: Dopřej jim odchod v pokoji a usmíření. Zvláště pak prosíme za všechny, kteří se starají o nemocné a trpící, ať v nemocnicích nebo doma: Dávej jim sílu a trpělivost. Přimlouváme se také za lidi, do jejichž rukou byla svěřena moc ovládat světská společenství: Veď jejich činy a rozhodování ku prospěchu celé naší společnosti. Amen.*